

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **M. P.**, narozený X,
v ČR hlášen na adrese X,
zastoupený Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem,
sídlem Malická 1576/11, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,**
pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

za účasti
osoby zúčastněné na
řízení:

- 1) I. P., nar. X, bytem X,
- 2) M. M. P., nar. X, zastoupen zákonnou zástupkyní, matkou
I. P., bytem X,
- 3) T. K., nar. X, bytem X

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2025, č. j. OAM-10545-28/ZR-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám zúčastněným na řízení se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. i) a podle ust. a podle § 77 odst. 2 písm. a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na území a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena 30denní lhůta k vycestování z území.
2. Žalobce v žalobě namítal, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že byl v České republice pravomocně odsouzen více než ve 3 případech za spáchání úmyslného trestného činu, nesouhlasí. Podle ust. § 77 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec v České republice ve 3 a více případech odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, za podmínky, že od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuplynula doba delší než 1 rok. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebyl žalobce v České republice odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu ve 3 a více případech, neboť žalovaný mohl aktuálně přihlédnout pouze ke dvěma případům odsouzení, a to na základě rozsudku Okresního soudu v Rokycanech ze dne 28. 2. 2024, č. j. 2 T 69/2023-92 a trestního příkazu Okresního soudu Plzeň - město ze dne 29. 5. 2024 č. j. 6 T 67/2024-67. Žalobce ve svém vyjádření upozornil žalovaného, že jeho odsouzení z roku 2018 není možné ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. zohlednit z důvodu jejich zahlázení. Dne 23. 12. 2024 zaslal žalovanému usnesení Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 6. 12. 2024, č.j. 16 Nt 1010/2024 - 19, kterým se zahladila odsouzení podle shora uvedených trestních příkazů tohoto soudu z roku 2018. Dne 9. 1. 2025 pak zaslal žalobce žalovanému zahlazující usnesení soudu i s doložkou právní moci. Okresní soud Plzeň-jih v odůvodnění svého usnesení výslovně uvedl, že v případě trestu obecně prospěšných prací a trestu zákazu činnosti došlo k zahlázení ze zákona. Žalovaný odmítl k těmto zahlázením odsouzení přihlížet, jakož i nepřihlédl k osvědčení se žalobce ve smyslu ust. § 83 odst. 4 trestního zákoníku, popř. k zákonné fikci, že se na žalobce hledí jako by nebyl trestán, kterou trestní zákoník spojuje s vykonáním uložených trestů (srov. ust. § 65 odst. 5 trestního zákoníku a ust. § 74 odst. 2 trestního zákoníku) či ke skutečností, kdy výrok o vině a trestu byl zrušen, a to v souvislosti s odsouzeními na základě trestního příkazu Okresního soudu Plzeň - jih ze dne 7. 11. 2017, č. j. 16 T 48/2017-72, dále trestního příkazu Okresního soudu Plzeň - jih ze dne 30. 1. 2018, č. j. 16 T 13/2018-60 a trestního příkazu Okresního soudu Plzeň - jih ze dne 19. 3. 2018, č. j. 1 T 20/2018-102, tedy popřel hlavní smysl a účel příslušných ustanovení trestněprávních předpisů. Tímto jeho postupem došlo k porušení zásady dle ust. § 2 odst. 1 správního řádu.
3. Dále žalobce namítal, že v jeho chování nelze spatřovat naplnění zákonné podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. spočívající v opakovaném závažném a dlouhodobém narušování veřejného pořádku. Dále nelze souhlasit se závěrem žalovaného, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu má přiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný v souvislosti s posouzením naplnění zákonných podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu s prvopisem potvrzuje H. K.

pobytu ve smyslu ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. nijak nepřihlédl k okolnostem, které svědčí ve prospěch žalobce. Žalovaný nevyslechl ani žalobce samotného, ani žádného svědka. Posuzování osobních poměrů žalobce se tak jeví spíše jako šablonovité, což se může potvrzovat i větou, kterou žalovaný použil na str. 13 svého rozhodnutí, totiž, cit: „Účastník řízení je ve vězení, nezletilé děti žijí společně s jeho matkou, která péči a výchovu zcela zvládá.“ Žalobce se nenachází a ani nikdy nenacházel ve věznici a má pouze jedno dítě, které nežije s jeho matkou. Není také pravdou, že by žalobce v řízení neuvedl nic konkrétního, co by nasvědčovalo tomu, že rozhodnutím o zrušení pobytového oprávnění dojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého života. Ve svém vyjádření ze dne 13. 11. 2024, na které ostatně sám žalovaný odkazuje, uvedl, že žije společně s manželkou I. P., nar. X, která požívá dočasné ochrany, a se svým nezl. synem M. M. P., nar. X, kteří jsou na něm odkázáni výživou. Žalovaný vůbec nevzal v potaz změnu v chování žalobce, kdy zejména v období od 4/2018 do 8/2023 nespáchal žádnou trestnou činnost. Je tedy zřejmé, že žalovaný není lhostejný k dodržování právního řádu České republiky, zejména trestního zákoníku, měl a má snahu se napravit a je zjevné, že odsouzení a následné tresty na žalobce měly a dosud mají výchovný vliv, když naposledy spáchané trestné činy z roku 2024 představují vybočení z normy chování, kterou chce žalobce dodržovat, zvláště když rovněž v minulém roce založil rodinu. Žalobce nechce v žádném případě bagatelizovat svou trestnou činnost spáchanou v roce 2024 a samozřejmě svého jednání lituje a je jeho zájmem o tom také přesvědčit příslušné státní orgány. Nelze tedy na něho nahlížet ani jako na stálého potencionálního narušitele veřejného pořádku. Žalobce také upozorňuje, že závěr učiněný žalovaným, že žalobce své jednání, kterým porušil právní předpisy České republiky, považuje za běžnou záležitost, není podložen žádným relevantním důkazem a vychází tak pouze ze subjektivního vnímání žalovaného. Ani skutečnost, že v tomto správním řízení neprojevil dostatečnou lítost nad svým jednáním, mu nemůže být žalovaným přičítána k tíži, neboť žalobce lítost nad svým jednáním, kterým porušil právní řád České republiky a za které byl následně odsouzen ve smyslu trestních předpisů, projevil při hlavním líčení u Okresního soudu v Rokycanech, který i s ohledem na tuto skutečnost stanovil druh a výši trestu. Žalobce svým jednáním nikdy nikomu nezpůsobil újmu na zdraví, nikoho přímo neohrozil na zdraví či na jeho bezpečnosti, resp. svým jednáním žalobce nechtěl nikomu ublížit. Tyto skutečnosti měl žalovaný při hodnocení intenzity ohrožení veřejného zájmu zohlednit, což tak neučinil. Žalovaný v tomto smyslu porušil zásady správního řízení zakotvené v ust. § 7 odst. 1 správního řádu, podle kterého správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně, neboť shora uvedeného jednání, které žalovaný popisoval, se žalobce dopustil v letech 2017 a 2018, a není tedy možné, aby jeho chování bylo porovnáváno se statistikou nehodovosti platnou v době pozdější. Jestliže by žalobce svými protiprávními činy závažným způsobem narušoval veřejný pořádek, jistě by se takový následek promítl i do druhu a výše trestu, který shora uvedené soudy uložily žalobci ve svých rozhodnutích. Žalobci byl pouze v jednom případě uložen trest odnětí svobody nepodmíněně s podmíněným odložením jeho výkonu, a to již v roce 2017. U tohoto trestného činu se žalobce ve zkušební době osvědčil. Za následující trestnou činnost, včetně naposledy spáchané v roce 2024, mu dokonce ani nebyl uložen trest odnětí svobody, nýbrž jen peněžitý trest a trest zákazu činnosti, který důsledně dodržuje. V usnesení Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 6. 12. 2024, č.j. 16 Nt 1010/2024 - 19, se pak výslovně uvádí, že v době od 5. 5. 2018 do 5. 5. 2019 se odsouzený žádného přestupku, ani trestného činu nedopustil a lze tak mít za to, že vedl řádný život. Žalobce také poukazuje na skutečnost, že svým jednáním se nikdy Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nedopustil závažnějších protiprávních jednání (zločinů či zvláště závažných zločinů). Podle žalobce v jeho jednání není společenská škodlivost, v níž by mohl žalovaný oprávněně a ex lege spatřovat opakované závažné a dlouhodobé narušování veřejného pořádku. Podle žalobce rozhodnutím o zrušení pobytového oprávnění dojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého života. Tento závěr žalovaného je však učiněn v rozporu s tím, co žalobce uvedl ve svém vyjádření ze dne 13. 11. 2024, ve kterém žalovanému sdělil, že jeho manželka a syn jsou výživou závislí na žalobci, neboť jeho manželka nemá na území ČR žádný jiný příjem, vyjma peněžitého příspěvku na základě přiznané dočasné ochrany (humanitární dávka) ve výši 3.000,- Kč a že hlavním příjmem rodiny je tak pouze příjem žalobce ze zaměstnání. Dále upozornil, že na území ČR má veškeré rodinné vazby, když na území ČR žije také jeho matka T. K., nar. X (otce již žalobce nemá) a s Ukrajinou již nemá žádné další rodinné vazby. Je veřejně známou informací, že město Melitopol, z něhož žalobce pochází a v němž měl své poslední bydliště před příchodem na území ČR, se již nenachází pod kontrolou ukrajinských státních orgánů, nýbrž byl obsazen armádou Ruské federace. Pro žalobce tak vznikla nepřekonatelná překážka pro jeho návrat do jeho vlasti, jestliže nyní nemůže v místě svého předchozího bydliště žít bezpečně pod svrchovanou vládou Ukrajiny. Nepřiměřenost zásahu do rodinného života žalobce je také nutné spatřovat v následku napadeného rozhodnutí pro již zahájené řízení o udělení trvalého pobytu jeho nezletilému synovi M., u kterého dosud není na jisto postaveno jeho pobytové oprávnění na území ČR. Příspěvky, které manželka žalobce má zajištěny na základě dočasné ochrany, svojí výší nestačí na zajištění základních potřeb jejích i nezletilého syna, dostává pouze příspěvky na základě přiznané dočasné ochrany; jiné příspěvky nepobírá; manžel hradí ze svého platu nájem za byt, jídlo a věci pro miminko; prostředky z dočasné ochrany dává taktéž na potřebné věci pro miminko. V současné době na území Ukrajiny probíhá válečný konflikt, a tedy vycestování žalobce, příp. společně s manželkou a nezletilým synem, by pro ně znamenalo vystavení se skutečnému nebezpečí. Podle ust. § 179 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu tam skutečné nebezpečí. Žalobce v žalobě poukázal i na skutečnost, že má na území ČR pevné vazby ekonomické, kdy je zaměstnán u společnosti DOVA service s.r.o., IČ: 06257160, na dobu neurčitou.

4. *Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že správní řízení a vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu vyvolal sám žalobce opakovaným protiprávním jednáním, které spočívalo v dlouhodobém kontinuálním páchání mnohačetných útoků na zákonem chráněný zájem společnosti, za které byl pravomocně odsouzen a sankcionován. Pro žalobce nebylo dostatečným varováním ani řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, které s ním bylo zahájeno a vedeno v roce 2018, správní orgán sám o své vůli řízení zastavil. Pokračoval v protiprávním jednáním, i když věděl, že mu hrozí odebrání pobytového titulu, patrně se domníval, že nyní této hrozbě zabrání upevňování vazeb v České republice, kterým je uzavření manželství a založením rodiny. Je pochopitelné, že žalovaný z tohoto jednání vyvodil závěr, že se v případě žalobce jedná o naprosto nespolehlivou osobu, která nebere ohled na nic a nikoho. Svědčí o tom také množství záznamů o dopravních přestupcích uvedených ve výpisu z EKŘ, či pravomocné rozhodnutí o přestupku ÚMO Plzeň 3. V této souvislosti žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem-pobočka Liberec č. j. 60 A 8/2024 ze dne 01.10.2024, ve kterém*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

soud v odůvodnění zamítnutí žaloby mimo jiného uvedl: „Četnost přestupkového jednání v souvislosti s řízením motorového vozidla nelze bagatelizovat, celková výše uložených pokut za přestupky rozhodně není běžná. Není možné pominout, že v důsledku nerespektování pravidel silničního provozu žalobce opakovaně ohrožoval nejen majetek, ale i zdraví a životy dalších účastníků silničního provozu. Závažnost žalobcova protiprávního jednání na úseku ochrany bezpečnosti silničního provozu se stupňovala, žalobce se z předchozích potrestání nepoučil.“ Institut zahlázení trestu ostatně neslouží k zahlázení všech důsledků, které by zhoršily postavení jedince, nýbrž „důsledkem uvedené fikce je, že ve výpisu z evidence Rejstříku trestů (§ 11 a násl. RejTr) se zahlázené odsouzení neuvádí a občan není povinen uvádět zahlázené odsouzení či zmiňovat se o své trestné činnosti při přijímání do zaměstnání ani při jiných příležitostech.“ Žalovaný musí v řízení o zrušení pobytu posuzovat závažnost hrozby, jakou cizinec představuje pro veřejný pořádek ČR. Pro danou proceduru je samozřejmě relevantní, zda a za co byl cizinec v minulosti odsouzen, lhotejno, je-li takové odsouzení již zahlázeno. Minulé odsouzení svědčí o nízkém stupni integrace do společnosti, ale i o tom, že odsouzení a následné tresty nemají na cizince žádný výchovný vliv, což značně zvyšuje pravděpodobnost, že se protiprávního bude dopouštět i nadále. Ministerstvo vnitra je dle ust. § 165a odst. 2 zákona o pobytu cizinců oprávněno požadovat vydání nejen výpisu, ale i opisu z evidence Rejstříku trestů, tedy takové veřejné listiny, z níž jsou patrna i zahlázená odsouzení. Bylo by nelogické, aby Ministerstvo vnitra nemohlo v řízeních o zrušení povolení k trvalému pobytu použít informace, je-li k jejich získání zákonem výslovně zmocněno. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 06.02.2013, sp. zn. 1 As 175/2012, „Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se žalovaným i městským soudem, že ačkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlázeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom, že se dopustil určitého jednání.“ Ačkoliv se uvedený případ týká řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu, dle žalovaného lze uvedené závěry analogicky použít i na řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Pokud by žalobce prokázal, že jeho vycestování do země původu je z opodstatněných důvodů nemožné, má možnost, pokud splní všechny zákonem stanovené podmínky, podat žádost o speciální pobytový status např. vízum za účelem strpění. Žalovaný v této souvislosti odkazuje např. na rozsudek NSS Brno č.j.: 6 Azs 163/2015, kde se v bodě 24. uvádí, že: *Je-li následně - v důsledku povinnosti opustit území státu - ve hře ohrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování.*“ Kromě toho nebyla žalobci uložena povinnost vrátit se na území Ukrajiny. Podle výroku II. napadeného rozhodnutí byla žalobci uložena lhůta k vycestování z České republiky. Nemůže napadeným rozhodnutím dojít k porušení zásady non-refoulement; žalobce není navrácen na území země, ve které mu hrozí nebezpečí vážné újmy. Dle názoru NSS Brno, vyjádřeného v rozsudku 10Azs 312/2016 v bodě 29, je míra integrace cizince do české společnosti zcela irrelevantní a nelze ji považovat za výjimečnou a hodnou ochrany, pokud cizinec páchá dlouhodobě trestnou a jinou protiprávní činnost na území. V případě účastníka řízení se pak jednoznačně jedná o dostatečně intenzivní porušení veřejného pořádku, práv a Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

svobod druhých a veřejný zájem na zrušení pobytu je větší, než dopad do soukromého nebo rodinného života. Podle rozsudku NSS Brno č.j.: 5 Azs 46/2008-71 intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, které si za dobu svého pobytu v ČR vytvořil, dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR.

5. Žalobu soud neshledal důvodnou.
6. *Podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec v České republice ve 3 a více případech odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, za podmínky, že od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuplynula doba delší než 1 rok.*
7. *Podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých.*
8. Dle názoru soudu správně bylo správním orgánem shledáno naplnění obou důvodů pro zrušení trvalého pobytu, tedy jak podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. i), tak i podle § 77 odst. 2 písm. a) zák. o pobytu cizinců.
9. Ve smyslu ustanovení § 77 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na 6 odsouzení žalobce za spáchání úmyslných trestných činů, poslední dvě odsouzení nejsou starší 1 roku od zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu, žalobce tyto skutečnosti nezpochybňoval.
10. Žalobce v žalobě namítá, že nemělo být ve správním řízení přihlíženo k zahlazenému odsouzení. K tomuto soud uvádí, že tuto námitku neshledal důvodnou. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, podle něhož pokud je správní orgán oprávněn opatřit si opis rejstříku trestů, je také oprávněn zohlednit údaje v něm uvedené. K zahlazenému odsouzení tedy lze přihlídnout, dle názoru soudu správní orgán správně poukázal také na rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2013, sp. zn. 1 As 175/2012. Rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu je podle názoru obdobné a srovnatelné s rozhodováním o žádosti o povolení trvalého pobytu, neboť v obou případech jde o stejný dlouhodobý pobytový status.
11. Dále žalobce namítal, že v jeho případě nebyla splněna podmínka ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců spočívající v opakovaném závažném narušení veřejného pořádku. Dle názoru soudu posoudil žalovaný správně jednání žalobce jako závažné a opakované porušování právních předpisů, jímž byl narušován veřejný pořádek a ohrožována práva ostatních osob. Počet odsouzení v případě žalobce je vysoký. Charakter jeho trestní činnosti je takový, že žalobce závažným způsobem ohrozil nejen majetek, nýbrž i zdraví ostatních osob, neboť přes zákaz řízení řídil vozidlo, a to dokonce pod vlivem psychotropní látky. Správně žalovaný také poukázal na to, že žalobce nedbal ani na okolnost, že již jednou s ním bylo vedeno řízení o zrušení trvalého pobytu. Z této okolnosti se měl žalobce poučit, byl tímto varován a věděl již, jaké následky mohou být s dalším páčáním trestné činnosti spojeny. Tím, že správní orgán v předchozím řízení přistoupil k zastavení řízení, byla žalobci dána šance nadále pobývat v ČR v rámci povolení k trvalému pobytu. Skutečnost, že žalobce znovu porušoval český právní řád, správní orgán správně zhodnotil jako lhostejnost k porušování právních předpisů, a také jako důkaz nedostatečné integrace do české společnosti.

12. Tyto závěry jsou platné i nadále, neboť z posledních dvou, tedy víceméně aktuálních odsouzení vyplývá, že žalobce již několik dní po právní moci odsouzení znovu řídil motorové vozidlo, nadto po předchozím užití psychotropní látky metamfetaminu. Poukazují na to poslední dvě odsouzení ze dne 28. 2. 2024 a ze dne 29. 5. 2024. Žalobce znovu spáchal trestný čin dne 5. 3. 2024. Toto představuje samozřejmě nejen opakované, nýbrž i závažné porušování veřejného pořádku, neboť charakter těchto protiprávních jednání je trestně právní, společensky škodlivý a o to závažnější, že žalobce řídil pod vlivem psychotropních látek.
13. Dle názoru soudu správní orgány nepochybily ani v otázce přiměřenosti rozhodnutí co do zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Přestože správní orgán správně uvedl, že těžiště rodinného života má žalobce v ČR, neznamená to, že by nebylo možné napadené rozhodnutí vydat. Žalobce páchal opakovaně závažnou trestnou činnost, a musel tedy počítat i s tím, že mu hrozí zrušení trvalého pobytu a s tím spojené možné omezení v rodinném životě. Od páchání trestné činnosti ho však ani toto neodradilo, ještě krátce před narozením dítěte trestnou činnost páchal. Není vyloučeno, aby se členové rodiny s žalobcem nadále stýkali, a to i osobně, např. přesídlením rodiny do země původu, neboť jsou všichni státní příslušnosti ukrajinské. Není rovněž vyloučeno, aby žalobce získal jiné pobytové oprávnění, zejména v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na Ukrajině, když žalovaný poukázal např. na vízum za účelem strpění. Zrušení trvalého pobytu proto nebude představovat tak výrazný zásah do soukromého a rodinného života žalobce, že by nebylo možné toto rozhodnutí vydat, jako by tomu bylo např. u vyhoštění, které je spojeno se zákazem pobytu na území.
14. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí soud považuje za přezkoumatelné a dostatečně a přesvědčivě zdůvodněné. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že se správní orgán zabýval všemi okolnostmi případu. S argumentací správního orgánu se soud ztotožňuje, a to jak ohledně závěru, že žalobce narušil opakovaně závažným způsobem veřejný pořádek, tak i ohledně přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
15. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.
17. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, což v daném případě nenastalo.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 26. května 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.